

gjøre opmærksom paa Betydningen af disse Forslag, men fandt det ikke fornødent at udtale, hvad jeg personlig vil gjøre; jeg vil gjøre, hvad jeg stedse gjør i lignende Tilfælde, naar der i en Lov vedtages Noget, jeg ikke synes om: jeg stemmer da imod Alt, hvad der staaer i Forbindelse dermed. Jeg troede imidlertid ikke at burde udhøve dette paa en Tid, da jeg talte som Ordfører, for at der ikke skulde opstaae den Misforstaaelse, at jeg mulig talte paa et Fleertals Vegne, som ikke havde kunnet conferere. For mit personlige Vedkommende stemmer jeg altsaa, som sagt, mod de foreliggende Ændringsforslag.

Fsberning: Jeg troer ikke, at den ærede Ministers Stilling ligeoverfor denne Lov er saa væsentligt forandret, som det forekommer mig, han antager. Den ærede Minister siger os, at han har havt den Erkjendelse, at Loven har væsentlige Brøst, og han nævner gjentagne Gange blandt Andet en, som hidrører fra Theatret, og som skal tjene til Beviis for, hvor store Ulemper dette Princip's Anvendelse, saaledes som det er givet i Loven, kan have; men Ministeren har tillige sagt, at han, da han overtog Ministeriet, fandt det hele Forarbejde gjort, og at han derfor efter sin Mening gjorde rigtigt i at lade Loven komme frem til Brug for et Aar — man kunde da siden være fattet paa dens Ændring. Anderledes foreligger den jo imidlertid heller ikke nu; thi den ærede Minister har jo til næste Aar den fuldeste Anledning til at bringe de Ændringer frem, han mener denne Lov trænger til, og jeg er fuldkommen overbevist om, at han her fra Thingets Side vil møde en fuld Samarbeiden. Havde den ærede Minister sagt ligeoverfor Mindretallet: det er min Hensigt, ifald jeg bliver i Ministeriet til næste Samling, at udarbejde en Lov til at erstatte denne, hvori det samme Princip vil blive optaget, saa vilde jeg have stemt mod Mindretallets Forslag for at vise den ærede Minister, hvor tilbøielig jeg er til at troe paa Ministeriets alvorlige Billie til at imødekomme Rigsdagens Ønsker; men saalænge en Udtalelse af den Art ikke foreligger, seer jeg ikke nogen bedre Maade til at

vorligt at udtale et Ønske end ved at stemme, som vi have gjort. Jeg troer, der lægges formegen Vægt paa, at der kun er een Stemmes Majoritet, thi jeg tør sige, at mange af dem, der have stemt for det, som nu er blevet Mindretallets, medens det oprindelig var Fleertallets Forslag, ikke have gjort det, fordi de ikke ønskede, at et Princip som det her omtalte maatte blive lagt ind i Loven — hvilket Ordføreren ogsaa for sit Vedkommende paa det Bestemteste har udtalt — men fordi de ønskede ved denne Leilighed at nærme sig Regjeringen, da de gjerne saameget som muligt vilde stemme med den. Det vilde vi Alle, men der maa gives os Leilighed dertil ved mindre Forbeholdenhed angaaende de Hensigter, man har. Har Regjeringen den Hensigt i en senere Tid at forlade det System, som er nedlagt i denne Lov — og den ærede Minister kan ikke fortænke os i, at vi troe, den Hensigt er tilstede — saa handle vi, der holde fast derpaa, jo klogt, naar vi nu stemme for alle de Forslag, som følge af Ændringsforslaget til § 1. Vil den ærede Minister derimod have, at Loven skal beholde sit midlertidige Præg, saa maae vi stemme derfor i Tro paa, at Ministeriet vil indbringe en Lov, bedre affattet end denne, men i alt Væsentligt i Harmoni dermed. Deri ligger jo den hele Uenighed imellem os; vi udtale roent, simpelt og klart — idetmindste har Forslagsstilleren, jeg og Flere med os gjort det — at vi her kun stemme imod Regjeringens Ønske, fordi vi bringes dertil ved Nødvendigheden af at holde fast paa, hvad vi have, indtil vi see, hvad der kommer. Vi sige ganske simpelt: een Fugl i Haanden er bedre end ti i Luften; naar der nu endda foresvævede os een Fugl i Luften, saa kunde der muligviis være Grund til at følge Ministeren, men ikke engang den er der. Det, at der ved den sidste Afstemning er skeet en Feil — jeg stemte ikke for det Ændringsforslag, der sidst var under Afstemning, og jeg er derfor berettiget til at ansee det for en Feil — hvorved der er fremkommet en Modsetning til den Form, vi ønske at give Loven, kan dog ikke afholde os fra at give Loven en saa stor Fuldkommenhed som muligt i den Retning, vi fastholde, og vi kunne da til tredje Behandling,